

Aquest llibre és una iniciativa del Departament de Justícia
i de la Institució de les Lletres Catalanes.

Vivències

Vivències

Relats de persones privades de llibertat

Vivències

Relats de persones privades de llibertat

Quadern no venal imprès per la Conselleria
de Justícia i la Institució de les Lletres Catalanes
Barcelona, abril de 2009

Relats de persones privades de llibertat
Dipòsit Legal: B-15042-2009
Imprès a Service Point F.M.I., S.A.
Copyright: Conselleria de Justícia i Institució
de les Lletres Catalanes.
Prohibida la reproducció total o parcial
sense el consentiment escrit dels seus autors

Un aplec de vivències

La paraula és l'instrument més potent que tenim per posar nom a les emocions i als sentiments, a les experiències, a les idees i els pensaments. Tan potent, que és capaç de descriure la realitat que ens envolta amb el màxim de realisme o amb tota la imaginació. I, també, de crear moltes realitats noves, insospitades fins al mateix moment que han estat escrites. Per això donem tanta importància a l'exercici de l'escriptura i de la lectura. Perquè escriure ens ajuda a saber qui som i on som, què podem voler i que volem somiar. I llegir ens permet compartir les vivències, els desitjos i els somnis dels altres, fins a fer-nos-els nostres, fins que són part de la nostra pròpia biografia. La paraula ens dóna densitat humana i visibilitat social: aprendre a utilitzar-la i saber-se'n servir no poden ser un privilegi, són drets essencials de tota persona.

La Institució de les Lletres Catalanes té la missió de fomentar la lectura i afavorir el diàleg entre la tradició literària catalana i les altres. Fomentar la lectura amb la voluntat que tothom tingui accés a la paraula. Afavorir el diàleg entre tradicions per fer-les ben vives i fecundes. Per a això, la Institució i el Departament de Justícia van fer ara fa un any una crida a la població reclusa de Catalunya. Aquest llibre recull una àmplia selecció del resultat d'aquesta crida. Una antologia dels textos presentats, en la seva llengua original i la traducció catalana quan no estaven escrits directament en català. Una antologia on es poden llegir relats breus i poemes, textos on afloren els grans temes, ja sigui en clau testimonial o imaginativa, més lírica o ben prosaica. Són una mostra del poder de la paraula. Que és capaç d'obrir espais de trobada i de llibertat fins i tot en els contextos més difícils.

Oriol Izquierdo
Director
Institució de les Lletres Catalanes

Sumari

A.I.P.	Musa mía/Musa meva	6/7
A.M'h.	¡Ay de nosotros! / Pobres de nosaltres	8/9
A.N.	Estoy tan enamorada / Estic tan enamorada	12/13
A.Z.	àrab/La ferida permanent	14/15
B.R.M.	Naiara, mi niña regalo / Naiara, la meva nena regal	18/19
C.N.F.	Recuerdos / Records	22/23
C.L.C.	La història d'En Pep	25
D.M. i J.O.A.	El somni traïdor	27
E.C.R.	Leyenda de hechos reales / Llegenda de fets reals	28/29
Esperanza	La protagonista	30
F.G.F.	Entre cuestras y cochinillo asado / Entre pujades i garrí rostit	32/33
F.O.C.	Ets la meva raó de viure	35
F.V.G.F.	Poema dedicado a mi madre / Poema dedicat a la meva mare	36/37
J.C.G.	Al son del...destino / Al so del...destí	38/39
J.F.M.V.	La història d'un nen desgraciat	43
J.G.	Reflexions d'un somni compromès	45
J.M.C.P.	El noi i el petit elf	47

J.R.	Poezja/Poema	48/49
J.S.A.	He vist el cel, la terra i el mar	50
Luna de Octubre	Mis nostalgias / Les meves nostàlgies	52/53
M.C.	Mi sueño / El meu somni	54/55
M.I.B.C.	El més bonic del món: el somriure d'un nen	57
M.P.M.	Almas gemelas / Ànimes bessones	58/59
M.R.D.S.F.	Para ti, amigo / Per a tu, amic	60/61
M.S.M.	Esa luz, ese sueño / Aquesta llum, aquest somni	62/63
M.T.	El poble fantasma	64
Pescador	L'amor a la mar	66
R.V.	El temps i l'ànima	69
S.A.G.	Ausencia / Absència	70/71
S.d.S.d.M.	Monotónia / Monotonía	72/73
S.E.G.	La corriente della vita / El corrent de la vida	76/77
S.J.I.	El cavalleret i el monstre	79
T.V. i P.C.	La llegenda del comte Dràcula	83
V.O.M.	Hope / Esperança	84/85
X.G.M.	Per a una dona	86
Yuss	Golpes de soledad / Cops de solitud	88/89

Musa mía

Vendrás...

La impaciencia estará esperando,
Te sonreirá la angustia con voz callada,
Mientras la ilusión
Te abrace ahogando su llanto.

Estarás aquí,
Y yo contigo.

Ataré a mi interior la gracia de compartirnos,
Dibujando el canto del canto
En mis ventanas.

Juntos...
Sin los presentes disturbios
Cambiaremos el ritmo del espacio,
Mientras lloren nuestros poros el castigo.

Se batirán sin rumbo las palabras,
Que sirven de abrigo,
Cuando llegues.

Multicolor, el silencio
Partirá a tu lado...

Y aunque te marches no te habrás ido.

A.I.P.

Musa meva

Vindràs...

La impaciència esperarà,
et somriurà l'angoixa amb veu callada
mentre la il·lusió
t'abraci ofegant el seu plor.

Seràs aquí
i jo amb tu.

Lligaré al meu interior la gràcia de compartir-nos
dibuixant el cant del cant
a les meves finestres.

Junts...

Sense els trastorns presents
canviarem el ritme de l'espai
mentre els nostres porus plorin el càstig.

Es barallaran sense rumb les paraules
que serviran d'abric
quan arribis.

Multicolor, el silenci
caminarà al teu costat.

I encara que marxis no te n'hauràs anat.

¡Ay de nosotros!

“No podemos aguantar más...” _dijo el Fiscal Jefe, colgando el teléfono con una mano febril. Acababa de recibir una llamada perturbadora de su subordinado desde la planta inferior del tribunal. “¡El juez ha regresado! Está en su despacho, actuando como Juez de Guardia...”

¡Don Amadeo Artemaña Trampa, el Juez loco, la pesadilla de los ciudadanos, la vergüenza de la magistratura, la obsesión de sus colegas, la descompostura de un sistema! Había que tomar decisiones drásticas urgentemente, pero, ¿cuáles?

El despacho de Don Amadeo estaba a tope de gente y desbordado de objetos heterogéneos. ¡Un cajón de sastre! En el suelo, encima de las estanterías y de los muebles, pilas y pilas de documentos, piezas de colección que nunca se devolverán a sus legítimos propietarios, discos y gafas intervenidos en la calle a africanos, un montón de electrodomésticos procedentes de robos y estafas, la bicicleta del Juez con su portapapeles lleno de peticiones de la fiscalía, hasta una jaula sobre la silla del Secretario Judicial con un mico pequeño, muy agitado, dentro. El secretario se encontraba ahora mismo debajo de la mesa del Juez, intentando recoger algunos ratones blancos.

Había dos letrados cabizbajos, tres guardias civiles mirando por la ventana y cuatro imputados silenciosos. El Juez no levantó la cabeza cuando el Fiscal Jefe pidió permiso para apartarse con su subordinado, concentrado en un puzzle del Libro de la Selva.

Era un sesentón de aspecto simpático, con bigote igual al de Salvador Dalí, el pelo con una cola de caballo, vestido con la camiseta azulgrana del Barça, mientras sus auriculares gritaban el último éxito del Chikilicuatre.

El Fiscal Jefe recordaba lo que habían sufrido las instituciones en los últimos años, cuando el Juez redactó algunas sentencias en versos (“A los que quieran entrar en ese lugar / les doy mi permiso ahora sin tardar...”), simuló un infarto ante una defensa irreducible, condenó a los testigos de un accidente de tráfico a dos años de prisión, dejándose llevar por la ira, antes de echarse atrás con impulsos líricos, reduciendo las penas a la retirada de los carnés de conducir, se llevó a casa los expedientes, decretó oralmente la libertad de unos presos sin nunca redactar

Pobres de nosaltres!

«No podem aguantar més...», va dir el fiscal en cap, mentre penjava el telèfon amb una mà febril. Acabava de rebre una trucada pertorbadora d'un subordinat des de la planta inferior del tribunal. «El jutge ha tornat! És al seu despatx, actuant com a jutge de guàrdia...».

El Senyor Amadeo Artemaïa Trampa, el jutge boig, el malson dels ciutadans, la vergonya de la magistratura, l'obsessió dels seus col·legues, la deixadesa d'un sistema! Calia prendre decisions dràstiques urgentment. Però quines?

El despatx del Senyor Amadeo estava ple de gent a vessar i desbordat d'objectes heterogenis, un calaix de sastre! A terra, a sobre de les prestatgeries i dels mobles s'hi acumulaven piles i piles de documents, peces de col·lecció que mai no es tornaran als seus propietaris legítims, discs i ulleres intervinguts al carrer a africans, un munt d'electrodomèstics procedents de robatoris i estafes, la bicicleta del jutge amb la seva carpeteta plena de peticions de la fiscalia, fins una gàbia sobre la cadira del secretari judicial amb un mico petit molt esverat a dins... El secretari es trobava en aquell mateix moment a sota de la taula del jutge, intentant atrapar uns ratolins blancs.

Hi havia dos lletrats amb el cap cot, tres guàrdies civils mirant per la finestra i quatre imputats silenciosos. El jutge no va aixecar el cap quan el fiscal en cap va demanar permís per retirar-se amb el seu subordinat, concentrat en un puzzle d'El llibre de la selva.

Rondava la seixantena, d'aspecte simpàtic, amb un bigoti com el de Salvador Dalí, el cabell amb una cua de cavall, vestit amb la samarreta blaugrana del Barça, i uns auriculars on retronaven l'últim èxit de Chikilicuatre.

El fiscal en cap recordava el que havien patit les institucions els últims anys quan el jutge va redactar algunes sentències en vers —«Als que vulguin entrar en aquest lloc / els dono el meu permís de cop»—; quan va simular un infart davant una defensa irreductible; quan va condemnar els testimonis d'un accident de trànsit a dos anys de presó deixant-se emportar per un rampell d'ira, per després fer-se enrere amb impulsos lírics; reduint les penes a la retirada dels carnets de conduir; quan es va emportar a casa els expedients, quan va decretar oralment la llibertat

dicha medida, siguió a los agentes judiciales hasta las ventanillas de las cárceles para hacer unas últimas muecas a los detenidos, se apareció a sus colegas vestido de nazareno por la Semana Santa e hizo furor actuando como Juez de la Protección de la Mujer. El día de los Santos Inocentes, le tenían que arrebatar el Código penal de sus manos, cuyas páginas relacionadas con el arrepentimiento, la gracia y el indulto ya empezaba a despedazar.

¡Don Amadeo siempre metía la pata! Era un amante sincero de la fauna y del orden, un nostálgico del tricornio, del garrote vil y de la “Ley de vagos y maleantes”.

Pero al Secretario Judicial se intentó defenestrarlo. Don Amadeo le había pedido realizar las próximas vistas y ruedas de reconocimiento bajo la carpa del circo ruso de paso por el pueblo. También había decretado órdenes de busca y captura de toda la cúpula del Partido Popular para aclarar el tema de la niña de Rajoy (en lugar desconocido desde las elecciones).

El Fiscal Jefe tenía que solicitar otro destino para este pobre diablo de magistrado. “¿Quiere regresar a su pueblo en Cataluña, le encantan los parques zoológicos? Pues hay un puesto libre de dirección en la prisión de Tarragona.” ¡Aleluya! Nada más que enviarle allí a hacer cagar el tío por las fiestas navideñas! Con el mazo de su Justicia.

A.M'h.

d'uns presos sense arribar a redactar-ne mai la sentència; quan va seguir els agents judicials fins a les finestretes de la presó per fer una última ganyota als detinguts; quan es va presentar davant dels seus col·legues vestit de natzarè per Setmana Santa, i com va entusiasmar actuant com a jutge per a la Protecció de la Dona. El dia dels Sants Innocents li havien d'arrabassar el Codi penal de les mans, que ja començava a esbocinar per les pàgines relacionades amb el penediment, la gràcia i l'indult.

El Senyor Amadeo sempre ficava la pota! Era un amant sincer de la fauna i de l'ordre, un nostàlgic del tricorni, del garrot i de la Llei de ganduls i facinerosos.

Però van intentar defenestrar el secretari judicial. El Senyor Amadeo li havia demanat que s'ocupés de les pròximes vistes i rodes de reconeixement sota la carpa del circ rus de pas pel poble. També havia decretat ordres de cerca i captura de tota la cúpula del Partit Popular per aclarir el tema de la nena de Rajoy – en lloc desconegut des de les eleccions.

El fiscal en cap havia de sol·licitar una altra destinació per a aquest pobre diable de magistrat. “Vol tornar al seu poble, a Catalunya? Li encanten els parcs zoològics, oi? Doncs, hi ha un lloc lliure a la direcció de la presó de Tarragona”. Al·leluia! Res millor que enviar-lo allà a fer cagar el tíó per les festes de Nadal! Amb la maça de la seva justícia.

¡Estoy tan enamorada!

Estoy tan enamorada de ti. Soy tuya.
Que se acabe el mundo, que me falte el aire
Pero tú, cariño..., nunca me faltes!!! No quiero ni pensarlo, la vida sin
tus besos
Es un drama amargo, es un sueño preso.
Mi boca busca tu boca, mi cuerpo quiere tu cuerpo, amanecer contigo,
Enrollada en tu pelo.
Me muero por tus caricias, el perfume de tu pelo, por el brillo de tus
ojos,
El sabor de tus labios,
Muero yo. Dame tu sonrisa, dame tu veneno.
No quiero la vida, si no tengo tu amor.
Yo estaba sola en la vida,
Tú me enseñaste a quererte, ahora no puedo dejarte, ahora no puedo
perderte.
Todo fue como un sueño.
¿Cuándo estaré contigo?
No quiero perderte porque lo nuestro es amor sincero
Y verdadero para toda la vida

A.N

Estic tan enamorada!

Estic tan enamorada de tu. Sóc teva.
Que s'acabi el món, que em falti l'aire,
però tu, *cariño*... mai no em faltis!!!
No vull ni pensar-ho.
La vida sense els teus petons
és un drama amarg, és un somni pres.
La meva boca busca la teva boca,
el meu cos vol el teu cos, vull veure sortir el sol amb tu,
embolicada amb els teus cabells.
Em moro per les teves carícies,
pel perfum del teu cabell,
per la brillantor dels teus ulls,
pel sabor dels teus llavis,
Moro, jo. Dóna'm el teu somriure,
dóna'm la teva metzina.
No vull la vida si no tinc el teu amor.
Jo estava sola a la vida,
tu em vas ensenyar a estimar-te.
Ara no puc deixar-te, ara no puc perdre't.
Tot va ser com un somni.
Quan estaré amb tu?
No vull perdre't perquè el nostre és amor sincer
i vertader, per a tota la vida.

الجرح الدائم

الأحلام المفقودة أو مام والعين البالية أحران
 هذا العالم لا يعرف قيمتك وأحزانك تعبت نفسك من أجله
 وهو لم يتعب نفسه من أجلك خيلت الأمل البعيد
 أن غدا سيكون لي طريق قف معي وساعدني في محنتي
 والكثير مما يوجد في بقاع الأرض ابتسامة طفل فاقدة الأمل
 عد إلى زماننا، وأرجع لنا تلك الابتسامة فلا تعرفوا في الحروب إلا القساوة
 وجرح الجسد عبرة للمأساة الجروح التي لا نراها لا نستطيع علاجها
 فعد، فإن حضن أمك لمفتوح عد يا أمل هذا الزمان.
 لا تتراني وحيدا في الأوامم شئت ضمائر الإنسان
 وفسد الأهل والأحباب وبقينا نعيش آالذئاب
 ومن الصعب على الإنسان أن يسأل ما دماك في تلك الأيام
 ضاعت القيمة والرجولة وأصبحت المبادئ شيئا مفقودا
 وسألت نفسي في آل مرة هل يحزنك ما تراه وردت عليّ
 وأيف لا أحرن وعينا ي ترى في آل يوم ضحايا وهم صبيان
 أيف يا زمن لا أبكي دمع الدم وفي آل يوم جروح عميقة في الصدر
 ومن الشرق والغرب الألم لا يفيد أحراني، جلست جلسة
 جلسة مؤدب ورجل الرشد وقلت: رحمك الله ي أمي
 لأنك أنت من رببت جيلي ونظرت إلى الجبال وقلت أيف صعودك
 وقالت لي: بابتسامة الطفل البريء بال الحروب المشتتة، هل جلست في يوم
 وقلت ما السبب الذي جعلني أملا القبور بالأمهات والأولاد
 فيا أيها الطفل البريء فاعلم أنها هنا ينقطع القلب على أحرانك
 مبادئ أصبحت تباع بالميزان وقيمة الرجل الشجاع تُهدد بالسجون
 في حروب دمار وفي آل دمار فقد الحياء
 في البارحة أنا مجتمعين على مائدة ويا أسفاه على ما جرى في المائدة
 من يمسح دمعة الطفل البريء ومن يضع البتيم في حضنه
 عجبت لأناس باعوا قلوبهم للزخرفات ونسوا أنهم يهدموا مستقبل هذا الشعب
 في آل يوم لنا حرب جديدة أيف ولاتكون تلك الحروب
 يا ذلك الطفل البعيد وتلك الطفلة البعيدة
 ويا تلك الأم الحزينة ويا ذلك الأب الحزين
 لم يبقى لك إلا الدمعة على ابنك الوحيد واعلمي أن في زمننا أناس لن ينسوك

La ferida permanent

Els somnis perduts són fantasies
 i els ulls que ploren són penes.
 Aquest món pel qual t'has esforçat,
 com no ho ha fet per tu,
 ignora el teu valor, les teves penes.
 Vas voler tenir la remota esperança
 que l'endemà tindries un camí.
 Fes-me costat, i ajuda'm en aquesta prova.
 D'entre les moltes coses de la terra,
 hi ha el somriure sense esperança d'un nen.
 Torna als temps passats i a aquell somriure,
 ara només hi ha la duresa de les guerres
 i la ferida del cos és una lliçó per a la tragèdia.
 Les ferides que no veiem no les podem curar.
 Torna, que els braços de la teva mare són oberts.
 Torna, esperança d'aquest temps
 i no em deixis sol en les fantasies.
 La consciència dels homes s'ha perdut,
 s'han fet malbé la família i els éssers estimats,
 i ara vivim com llops.
 És difícil, per a l'home, preguntar
 què passava en aquells temps.
 Ja no hi ha ni valor ni homenia
 i s'han perdut els principis.
 I sempre que em pregunta:
 «T'entristeix això que veus?», em responia:
 «I com no he d'entristir-me si els meus ulls
 veuen cada dia víctimes que són nens?».
 Com, ¡oh, temps!, no he de plorar llàgrimes de sang
 si cada dia tinc ferides profundes al pit?
 Si d'orient i d'occident vénen paraules
 que no em curen les penes?
 Vaig seure com ho fa un home educat i cabal
 i vaig dir: «Al cel sies, mare,
 perquè tu vas criar la meva generació,
 vas mirar amunt a les muntanyes
 i vas explicar com era la pujada».
 Va dir-me: «Amb un somriure d'un nen innocent,

les guerres com separen les persones!
Vas aturar-te algun dia
a preguntar-te quina és la causa que em va fer
omplir les tombes de mares i de nens?»
Nen innocent, sàpigues
que és aquí, amb el cor partit per les teves penes.
Els principis ara es venen com mercaderies,
i l'home valent és amenaçat amb la presó.
A les guerres hi ha destrucció
i en tota destrucció es perd la vergonya.
Ahir estàvem units al voltant d'una taula
i quina llàstima allò que hi va passar!
Qui eixuga la llàgrima del nen innocent
i qui pren l'orfe entre els seus braços?
Em sorprèn la gent que venen els seus cors per fútils
i obliden que van destruir el futur d'aquest poble.
Cada dia tenim una nova guerra.
Com no hi hauria d'haver guerres?
Oh, nen; oh, nena –tan llunyans.
Oh, mare; oh, pare –tan tristos!
Ja no et queda res més que la llàgrima del teu fill únic.
Sàpigues que avui hi ha gent que no t'ha oblidat.

Naiara, mi niña regalo

Me regaló su llanto de vida,
Sin yo saber que lo necesitaba.
Me regaló sus primeras palabras,
Sus primeros pasos,
Sus primeros dientes,
Me regaló sus abrazos,
Sus besos y sonrisas.
Me regaló poder verla crecer
Y ver sus avances en la vida.
Te quiero tanto que me has hecho comprender hasta qué extremado
punto
Llega mi amor por ti.
No entendía a lo que se referían
Cuando decían:
Lo sabrás cuando seas padre.
No supe verdaderamente
Lo que era querer
Hasta el día en que naciste
Y, por primera vez,
Te tuve entre mis brazos.
Se me estremeció el corazón
Y no podía dejar de mirarte,
Con una sensación de tanto amor y tan extraña
Que al mismo tiempo me provocaba miedo.
Me regalaste todo en la vida,
Sin yo pedirlo.
Me obligabas a sonreír
Con tus muecas tan graciosas;

Naiara, la meva nena regal

Em va regalar el seu plor de vida.
Sense que jo sabés que ho necessitava,
em va regalar les primeres paraules,
els primers passos,
les primeres dents,
em va regalar les seves abraçades,
els seus petons i somriures.
Em va regalar poder veure-la créixer
i veure els seus progressos a la vida.
T'estimo tant que m'has fet comprendre fins a quin punt extrem
arriba el meu amor per tu.
No entenia a què es referien
quan deien:
«Ho sabràs quan siguis pare».
No vaig saber de veritat
què era estimar
fins al dia en què vas néixer
i per primera vegada
et vaig tenir entre els meus braços.
Se'm va estremir el cor
i no podia deixar de mirar-te,
amb una sensació de tant d'amor i tan estranya,
que alhora em feia por.
M'ho vas regalar tot a la vida,
sense jo demanar-ho.
M'obligaves a somriure
amb les teves ganyotes tan xamoses.

Y más tarde, con tus actos, te veía reflejada en mí.
Desde el amanecer al anochecer necesitabas de mí.
Y me regalabas esa sensación tan agradable de sentirme necesitado.
Me regalaste la sensación de sentirme fuerte y poderoso
Cada vez que te refugiabas en mí.
Me regalaste el poder de sentirme útil y tremendamente inteligente
Al darme la oportunidad de ayudarte
A hacer las cosas que no podías hacer sin mi ayuda.
Por tanto regalo de amor y comprensión
Te llamo, Naiara, mi niña regalo.
No podría imaginarme vivir una vida
En la que no estuvieses tú.
Te quiero más que a nada en esta vida.
Es un amor indescriptible.
Y aunque no puedo estar a tu lado, siempre te echo de menos,
Y te llevo en mi corazón y en cada uno de mis pensamientos.
Tu padre que tanto te quiere.
Para mi niña regalo.
Naiara.

B.R.M.

I més tard amb els teus actes et veia reflectida en mi.
Des de l'alba al capvespre em necessitaves
i em regalaves aquesta sensació tan agradable de sentir-me necessitat.
Em vas regalar la sensació de sentir-me fort i poderós
cada vegada que et refugiaves en mi.
Em vas regalar el poder de sentir-me útil i infinitament intel·ligent
en donar-me l'oportunitat d'ajudar-te,
a fer coses que no podies fer sense la meva ajuda.
Per tant regal d'amor i comprensió
t'anomeno Naiara, la meva nena regal.
No podria imaginar-me viure una vida
en què no hi fossis.
T'estimo més que a cap altra cosa en aquesta vida,
és un amor indescriptible.
Encara que no puc ser al teu costat, sempre t'enyoro
i et porto al cor i en cada un dels meus pensaments.
El teu pare que tant t'estima.
Per a la meva nena regal,
Naiara.

Recuerdos

Cincuenta y cuatro años, un suspiro, corta vida.
La despedida temprana de una madre.
Ardua tarea, el olvido, para un sensible corazón,
Utopía inalcanzable, sólo añoranza y melancolía.
Día a día el recuerdo cerrajeado a llave.
Injusticia, inmerecida y cobarde.
Odiosa traicionera... la muerte.

No avisó de su llegada, lo hizo a hurtadillas,
Arrancándome de cuajo la alegría.
Vida y muerte librando batalla desigual.
Alevosa, nocturna y silenciosa,
Ruín enemiga de pretensiones, propósitos e ilusiones.
Rabia queda en el alma compungida y hecha trizas, desolación.
Omnipresencia la que ostenta y no la atribuida a Dios.

Furia, impotencia, incomprensión, ostracismo,
Herrumbre de mi pilar, ese era y será siempre su nombre.
Refugio de alegrías y penas,
Rememoración de grandes momentos,
Emociones, sensaciones y sentimientos.
Revancha quisiera tener con la muerte traidora.

Portándome en su vientre durante nueve meses.
Inculcándome el camino del bien veinticuatro años.
Llorando por mis preocupaciones y sufrimientos mucho tiempo.
Alegrándose por mis pequeñas virtudes y logros, poquitos...
Recuerdos, la muerte me lo arrebató todo, menos los recuerdos...

“A la mujer que la muerte no podrá matar mientras yo
permanezca con vida”

C.N.F

Records...

Cinquanta-quatre anys, un sospir, una vida curta,
 el comiat primerenc d'una mare.
 Àrdua tasca, l'oblit, per a un cor sensible.
 Utopia inabastable, tan sols enyorança i malenconia.
 Dia a dia el record tancat amb clau,
 injustícia immerescuda i covarda.
 Odiosa traïdora... la mort.

No va avisar de la seva arribada, ho va fer de puntetes,
 i em va arrencar de soca-rel l'alegria.
 Vida i mort entaulen una batalla desigual.
 Astuta, nocturna i silenciosa,
 enemiga roïna de pretensions, propòsits i il·lusions.
 Queda ràbia a l'ànima compungida i feta miques, desolació.
 Omnipresència, la que ostenta, i no l'atribuïda a Déu.

Fúria, impotència, incomprensió, ostracisme,
 òxid del meu pilar és, era, serà sempre el seu nom.
 Refugi d'alegries i penes,
 recordança de grans moments,
 emocions, sensacions i sentiments.
 Revenja, voldria tenir amb la mort traïdora.

Em va dur al seu ventre durant nou mesos
 i m'inculcà el camí del bé vint-i-quatre anys.
 Plorà pels meus maldecaps i sofriments molt temps
 i s'alegrà de les meves petites virtuts i èxits, tan pocs...
 Records, la mort m'ho va prendre tot, menys els records...

A la dona que la mort no podrà matar mentre jo segueixi amb vida.

La història d'en Pep

Hi havia una vegada un nen que tenia quinze anys, era alt, cabells curts de color negre, ulls negres i fort; es deia Pep. Vivia a Girona amb els seus pares. Era un nen problemàtic, sempre estava ficat en algun embolic, no passava cap dia que no tingués algun problema. S'estava en un parc amb cinc amics seus, tots cinc més grans que ell. Aquells amics eren delinqüents que robaven tot el que podien.

En Pep era dolent, però no era capaç de robar, fins que un dia el van enredar i va cometre el seu primer robatori. Va veure que no l'havien enxampat, i de mica en mica es va anar fent més dolent: li agradava atracar i robar.

Al cap d'una setmana en Pep i els seus amics van decidir fer un atracament en un supermercat. Durant l'atracament, a l'interior del supermercat hi havia la mare d'en Pep. En Pep no es va adonar que hi era la seva mare, i ella, en aquell moment, no li va dir res per vergonya de l'altra gent.

Van passar les hores i en Pep va arribar a casa, va entrar al menjador i es va trobar la seva mare plorant com mai l'havia vista. En Pep, tot preocupat, es va dirigir cap a la mare i li va preguntar què li passava. La mare, enfadada, li va respondre que l'havia vist robant al supermercat, que era a dins i que no es podia creure que el seu fill fos un lladre.

L'endemà la mare es va posar en contacte amb un psicòleg perquè en Pep s'adonés que delinquir era una cosa mal feta.

Al cap d'uns anys, en Pep teòricament ja estava recuperat. La mare va confiar en el seu fill i el va donar de baixa de la teràpia. En Pep, ja tenia 18 anys, ja era major d'edat.

No sé què li va passar pel cap, però va tornar a delinquir. Potser va ser perquè havia tornat a anar amb els seus antics amics. La policia el va detenir i es va passar tres dies al calabós i finalment el jutge el va ficar quatre anys a la presó. I el pitjor per a ell és que la seva mare ja no en volia saber res.

El somni traïdor

Hi havia una vegada un home molt petitó, tan petitó que es posava un jersei i li arribava fins als peus.

Un dia va somniar que s'havia mullat amb l'aigua de la pluja i havia crescut mig metre. L'home, molt content, es va despertar, es va vestir i va baixar al carrer. A la primera persona que es va creuar, li va preguntar: «Em veus molt alt?», i aquesta li va respondre: «Home, alt, alt, jo diria que no; més aviat ets un tap de bassa». L'home se'l va quedar mirant amb cara de pocs amics, va empassar saliva dues vegades i li va respondre: «Bah! Tu no tens ni criteri ni opinió».

L'home va demanar una segona opinió a una altra persona i en va obtenir la mateixa resposta.

Aleshores, va tornar a casa, va agafar un metre i es va mesurar: «1,49 cm».

«No pot ser! Però si ara sóc més baixet que abans!», va pensar.

L'home desitjava l'arribada de la nit per tornar a somniar que creixia.

Al final quan va sortir el sol, es va aixecar, va córrer a buscar el metre i es va tornar a mesurar: «1,49 cm».

Decebut perquè només havia estat un somni, va sortir al carrer i va començar a cridar: «El somni m'ha traït!».

D.M.

J.O.A.

Leyenda de hechos reales

Versión de un romancero anónimo

Conde niño, por amor, va a dar agua a su caballo,
La mañana de San Juan.
Mientras su caballo bebe, todas las aves del cielo
Se paraban a escuchar;
La reina labrando está,
La hija durmiendo está
—¡Levantaros, alba, niña!,
Que es la sirenita del mar
—No es la sirenita madre
La de tan bello cantar,
Que es la voz de un conde niño.
Oh, mal haya su cantar
Yo lo mandaré matar.
Si lo manda matar, madre, juntos nos han de enterrar.
Él murió
A la medianoche y ella a los gallos cantar.
Ella como hija de reyes la enterraron en el altar,
A él como hijo de conde un paso más atrás.
Crece el uno crece el otro, grandes abrazos se dan
Y las ramitas que nos calzan no dejan de suspirar.

E.C.R.

Llegenda de fets reals

Versió d'un cançoner anònim

Comte nen, per amor va a donar aigua al seu cavall,
el matí de Sant Joan.
Mentre el seu cavall beu, totes les aus del cel
es paraven a escoltar.
La reina llaurant està,
La filla dormint està,
- alceu-vos, alba, nena!
Que és la sireneta del mar.
- No és la sireneta, mare,
la de tan bell cantar,
que és la veu d'un nen comte,
Oh! mal hi hagi al seu cantar,
Jo el faré matar.
Si el feu matar, mare, junts ens han d'enterrar.
Ell va morir a mitjanit
i ella quan els galls van cantar.
A ella, com a filla de reis, la van enterrar a l'altar.
A ell, com a fill de comte, un pas més enllà.
Creix l'un, creix l'altre, grans abraçades es fan
i les branquetes que ens calcen no deixen de sospirar.

La protagonista

Aquesta nit torna d'Holanda. Ja ho tinc tot gairebé preparat, he comprat aquell codony que tant li agrada. Si, ja sé que té el sucre una mica alt, però avui és una ocasió força especial, fa sis mesos que no ens veiem, sis mesos que no la puc abraçar. Li he trucat per telèfon cada setmana fidelment i ara ja toca tenir-nos ben a prop. És tan reconfortant trobar-me amb ella i així veure l'amor als seus ulls i que ella el vegi també als meus. Només estarem juntes un parell o tres d'hores; val a dir que amb això ja en tindrem prou perquè ella ha trobat el seu lloc al món i jo m'estic fent. Aquest cop, totes dues per separat. Em feia falta.

Si ens haguessin dit abans que ens aniria tan bé, no ens ho hauríem cregut pas, era tanta la dependència que teníem l'una envers l'altra que no deixava lloc a qualsevol altra situació que no fos la de veure'ns cada dia sabent que, encara que no compartíem casa, només ens separaven setze esglaons... setze només. Si una plorava, l'altra podia sentir-la.

Tot i així, la distància mantinguda els últims anys m'ha permès desenvolupar la meva personalitat i m'ha fet més forta i més adulta. Suposo que he acabat de tallar aquell cordó umbilical que ja m'estava sobrealimentant. Qui m'ho havia de dir...

Miro d'ajudar-la a desfer-se de les responsabilitats i les obligacions que, ja fos per ella o per la societat, no la deixaven ser lliure. Sempre ha viscut pels altres. Amb només dotze anys va deixar la casa on vivia. Sa mare va morir en néixer ella i no se sentia prou valorada per la dona que després va triar el seu pare, així que, rebel des de ben petita, va escollir anar-se'n a servir cases on podien pagar una minyona. No va deixar aquesta ocupació fins que es va casar i ho va aprendre tot a cops d'experiència. Tot sola, sempre sola.

De cuidar les cases dels altres va passar a un matrimoni concertat per la tieta i es va convertir en la mestressa d'una casa amb tres homes que mai no li van donar el caliu que ella necessitava des que va néixer.

Després, els fills, la seva adoració. Els volia donar tot allò que ella no havia tingut mai: amor, capricis... Era més important per a ella que fossin feliços que no pas que fossin metges o arquitectes. Els ha donat tot el que ha sabut i pogut.

I aquí no acabem encara, no. Va seguir al servei dels altres acompanyant i cuidant sota el seu propi sostre el sogre i la tia del marit fins a l'últim dia de les seves vides, cosa molt humana si no fos perquè a canvi no va rebre mai ni tan sols la seva amabilitat. Allò era, simplement, la seva obligació com a dona i fer-ho bé la seva única tasca.

Ara ja té els cabells blancs, el sol comença a pondre's en la tardor de la seva vida i les cames ja no volen caminar. Ho fan, però es queixen amb dolors i formiguejos. Sort que encara conserva la capacitat de trobar la bellesa en les coses més senzilles, sort que els fills i les germanes encara li fan costat i l'estimen de bon grat. Que bonic és sentir-la riure malgrat tots els mals que li ha anat posant la vida pel camí i veure-la gaudir d'un vestit nou sense complexos o adaptar-se a unes dents noves que potser pensava que no mereixia.

El sol entra a la cuina i la posa en contacte amb l'exterior, que es posa a la seva disposició. Surt al carrer a comprar queviures i es troba amb amigues que viuen com ella, sense presses, sense obligacions, sense males cares que les fereixin o que les facin sentir culpables pel fet d'haver nascut dona i rebel. Surt... i es va retrobant dia a dia amb el món.

Avui ella és la protagonista.

ESPERANZA

Entre cuestras y cochinillo asado

¡Mi pueblo! Es un pequeño pueblo, situado en una sierra.

Allí nací yo. Lo que más me atrae de mi pueblo, por encima de todo, son mis raíces. Sus calles, hechas de piedra, que se llaman cantos. Sus cuestras y sus casas rurales, construidas por sus dueños con gran amor. Emplean para ello piedras y arenas, que son transportadas con esfuerzo, con sus propios medios, utilizando como transporte sus carros y sus burros desde los ríos próximos al pueblo, a sus casas. Me recuerda a los años de la prehistoria...

Recuerdo también su iglesia, su plaza, y la humildad de aquellas gentes, trabajando en el campo, labrando su propia cosecha. Recuerdo a las mujeres sentadas en los patios de sus casas, cosiendo manteles artesanales y tradicionales de mi pueblo. Esos manteles van tejidos a mano; es un laborioso trabajo. Luego los distribuyen a grandes tiendas artesanales para ponerlos a la venta. También añoro sus arroyos y sus ríos, algo que yo llevo grabado en mi pensamiento. Desde lo alto de mi casa se divisa una gran montaña donde se aprecia la figura de un pájaro como si desde la misma roca saliera, como si hubiera sido tallada a mano por algún primitivo. ¿O quizá lo forma la propia roca?

¡Añoro tanto mis raíces! Esas mujeres, campesinas, regando sus huertas, cultivando su cosecha, trillando la paja. Recuerdo cómo me gustaba y cómo disfrutaba tanto...de aquellos tiempos; recuerdo que me gustaba subir al trillador que era guiado por los burros, donde el burro daba vueltas y vueltas alrededor de la era “para trillar la paja”.

¡Ay, pueblo mío que me viste nacer! Tú, que me viste por esas calles, por esos campos, esas montañas, esas casas, esas gentes, esos lugares. A ti te dedico hasta el final de los tiempos la añoranza de cada día, de cada instante. ¡Tú, que me diste tus raíces! ¡Ay, pueblo mío, no te tengo olvidado porque siempre estarás en mi alma!

F.G.F.

Entre pujades i garrí rostit

El meu poble! És un petit poble, situat en una serra.

Allà vaig néixer jo. El que més m'atreu del meu poble, per sobre de tot, són les meves arrels, els carrers fets de pedra, que es diuen «cantos», i les pujades i les cases rurals construïdes pels seus amos amb molt d'amor. El material que empren són pedres i sorra, que transporten amb gran esforç amb els seus propis mitjans, utilitzant carros i burros des dels rius propers al poble fins a les cases, em fa pensar en els anys de la prehistòria...

Recordo també l'església, la plaça, i la humilitat d'aquesta gent que treballa al camp llaurant la pròpia collita, les dones assegudes en els patis de les cases, cosint estovalles tradicionals del meu poble. Aquestes estovalles es teixeixen a mà, és un treball feixuc. Després es distribueixen a grans botigues d'artesanía per vendre-les. També enyoro els rierols i els rius.

Una cosa que porto gravada al pensament és que per sobre de casa meva es veu una gran muntanya on s'aprecia la figura d'un ocell com si sortís de la mateixa roca, com si fos tallat a mà per algun primitiu. O potser el va formar la roca?

Enyoro tant les meves arrels, aquestes dones camperoles regant els horts, conreant la collita, trillant la palla. Recordo com m'agradava i com em divertia... D'aquells temps, recordo que m'agradava pujar al trillador, guiat pels burros. I el burro feia voltes i més voltes al voltant de l'era per trillar la palla.

Ai, poble meu! Que em vas veure néixer. Tu, que em vas veure pels carrers, camps, muntanyes, cases, entre aquesta gent i aquests llocs, et dedico fins al final dels temps perquè t'enyoro cada dia, cada instant. Tu!, que em vas donar les teves arrels. Ai, poble meu, no et tinc oblidat perquè sempre seràs a la meua ànima.

Ets la meva raó de viure

Ets com el sol que li falta al dia,
 ets la lluna que la nit mai deixaria.
 Ets com el foc que escalfa el matí fred
 i ets la brillantor d'una matinada.
 Ets com l'amor que sempre estic buscant,
 la tendresa i els detalls que estic esperant.
 És el temps per estar amb tu aquí al meu costat.
 Sempre enyoro amb silenci el teu amor de DONA.

I m'ho dones tot, malgrat que m'he portat malament amb tu;
 tot el teu amor, malgrat que t'he fet patir,
 i la tristor es queda amb mi.
 I no puc continuar així:
 cada vegada enyoro més els teus petons,
 cada vegada enyoro més la teva pell.
 És impossible negar que t'estimo
 perquè mai he estimat així.

Ets tot el que estimo en una dona:
 la tendresa, la passió i el temps.
 Tens tot el que somniava perquè fossis
 la meva dona, ets la mestressa dels meus sentiments.
 Ets la meva raó i el meu alè.
 I cada vegada hi ha més tristesa en el meu ésser,
 i és que el meu cor t'enyora, amor meu.
 Ets el meu ésser, la meva fortalesa, la meva inspiració.
 Tens tot el que desitjo,
 tens totes les raons per estimar-te com t'estimo,
 ets el meu amor.
 Això em surt del cor, perquè tu ets el meu jo, la meva raó de viure.

Miriam, t'estimo

F.O.C.

Poema dedicado a mi madre

¡Esa mujer de pelo blanco!,
Con la mirada perdida,
Esa mujer,
La que me dio la vida,
Esa es mi madre.
Perdóname,
Si lágrimas de sangre
Derramaste por mi ser.
Hoy quiero decirte:
No te vayas de mi lado.
Necesito decirte,
Madre, cuánto te amo.
Hoy estoy pagando una condena,
Son las causas de la vida.
Yo no supe defender tu honor,
Perdóname madre,
Y te lo digo con dolor.
Quisiera contarte tantas cosas,
¡Madre!, No te vayas de mi lado,
Quédate conmigo hasta pagar mi pecado.
Hoy te lo digo en silencio,
¡Madre!,
Me gustaría que estuvieras conmigo, hasta el fin de los tiempos.

F.V.G.F.

Poema dedicat a la meva mare

Aquesta dona de cabell blanc!,
amb la mirada perduda.
Aquesta dona,
la que em va donar la vida.
Aquesta és la meva mare.
Perdona'm
si llàgrimes de sang
vas vessar per mi
Avui vull dir-te:
«No te'n vagis del meu costat».
Necessito dir-te,
mare, quant t'estimo.
Avui estic pagant una condemna,
són les causes de la vida.
No vaig saber defensar el teu honor,
perdona'm, mare,
i t'ho dic amb dolor.
Voldria explicar-te tantes coses,
mare!, no te'n vagis del meu costat,
queda't amb mi fins que hagi pagat el meu pecat.
Avui t'ho dic en silenci,
mare!,
m'agradaria que estiguessis amb mi,
fins a la fi dels temps.

Al son del... destino

Como cada día, siguiendo la rutina cotidiana, me disponía a pasar por el pasillo del metro de Barcelona. Como cada día, iba a mi puesto de trabajo.

Nada más bajar al subterráneo, percibía las ondas derivadas de una agradable melodía que salía a flote entre el estrepitoso ruido creado por la muchedumbre. Era un instante de paz, belleza y armonía que te envolvía haciendo tus pasos más ligeros y despertando partes de tu ser aún adormilados por el madrugón. Daba positividad y bienestar, algo digno de reconocer y agradecer a esas horas en las que todos tienen la mente cerrada, sólo con un resquicio abierto para poder pensar en no llegar tarde, en la estación en que te has de bajar, en no perder el tren, ni mucho menos el tiempo. Penetras de lleno en el mundanal estrés, entras en el mundo del nerviosismo, y de las prisas solamente creadas por nosotros mismos.

Lo único verdaderamente majestuoso y placentero era el sonido dulce y bien entrelazado de las notas que se desprendían de esa guitarra española, música que hasta los mismísimos vagones del Metropolitano parecían percibir, moviéndose y traqueteando al compás de los acordes. Era el saludo de la señora de detrás del cristal de la taquilla al pagar el billete, que levanta el brazo para agitar la mano con una ladeada, inocente y amable sonrisa nada forzada; y era también el vigilante con su uniforme reglamentario limpio, sin arrugas y su visera, que oculta esa mirada inquieta y vela por la correcta utilización del mobiliario de la estación y, por supuesto, por nosotros, todos los pasajeros, observando minuciosamente con una vista panorámica al son de la melodía. Los tornos giran abriendo el paso hacia los pasillos que te conducen a los andenes, tras introducir el ticket por la máquina, que también parece seguir el ritmo. Todo y todos siguen el ritmo de diferente manera, pero es precisamente el ritmo de la música, de la vida, del traqueteo de los vagones lo que tienen en común.

Al so del... destí

Com cada dia de rutina quotidiana, em disposava a passar pel passadís del metro de Barcelona. Com cada dia, anava a la feina.

Tot just baixar al subterrani, vaig sentir les ones provinents d'una agradable melodia que sorgia a la superfície entre un soroll estrident creat per la multitud. Era un instant de pau, bellesa i harmonia que t'embollava i feia els teus passos més lleugers i et despertava parts del teu ésser encara endormiscades d'haver matinat. Alhora creava positivitat i benestar, una cosa digna de reconèixer i agrair en aquelles hores en què tothom té la ment tancada –només una esclatxa oberta per poder pensar en no arribar tard, a quina estació baixar, en no perdre el tren i encara menys a perdre el temps.

Entres de ple en l'estrès mundanal, al món del nerviosisme i de les presses creades per nosaltres.

L'únic veritablement majestuós i agradable era el so dolç i ben entrelaçat de les notes que es desprenien de la guitarra espanyola, una música que fins i tot els mateixos vagons del metropolità semblaven percebre movent-se i sotragant al compàs dels acords. La salutació de la senyora darrere la mampara de vidre en pagar el teu bitllet, aixecant el braç per agitar la mà amb un somriure de gairell, innocent i amable, gens forçat; el vigilant amb l'uniforme reglamentari net, sense arrugues, i la visera que amaga la mirada inquieta que vetlla per la correcta utilització de tots els béns de l'estació i, sens dubte, per nosaltres –tots els passatgers– i ho observa tot minuciosament amb vista panoràmica al so de la melodia.

Els torniquets giren i obren pas cap als passadissos que et conduïxen a les andanes, després d'introduir el tiquet per la màquina, que també sembla seguir el ritme. Tot i tots ho fem de manera diferent, però amb alguna cosa en comú, el ritme de la música, de la vida, del sotragueig dels vagons.

Y ese señor de pelo blanco y desarreglado, facciones desdibujadas por el paso de los años, de la soledad, del trabajo y del esfuerzo, ¿por qué no? Quizás él, se esfuerza en alegrarnos las mañanas y nosotros contrarrestar el favor con unas monedas.

Me agrada, me gusta el metro porque vamos ausentes, todos caminando con distinto fin, con múltiples opciones y direcciones que seguir; diferentes culturas, razas y tribus urbanas se entrelazan en el camino; jóvenes, viejos, mujeres, niños. No hay apenas atascos, no hay contaminación, muy pocos retrasos, todo fluye correctamente salvo nuestras mentes, siempre ocupadas en resolver enigmas y problemas personales.

Me gusta el señor de la guitarra y me gusta el metro al mismo tiempo porque hace que siempre vuelva a sentir que estoy vivo, que soy alguien, que soy útil, que soy libre.

Utiliza el metro, vacía tu mente por momentos, déjate llevar, que sea él quien te lleve a tu destino.

J.C.G.

Aquest senyor de cabell blanc i deixat, de faccions desdibuixades pel pas dels anys, de la solitud, del treball i de l'esforç, per què no... potser ell s'esforça a alegrar-nos els matins i nosaltres contrarestem el favor amb unes monedes.

M'agrada, m'agrada el metro perquè anem absents, tots amb diferent final, amb múltiples opcions i direccions per a seguir. Diferents cultures, races i tribus entrellacen el camí; joves, vells, dones, nens. Gairebé no hi ha embussos, no hi ha contaminació, molt pocs retards, tot flueix correctament excepte les nostres ments, sempre ocupades a resoldre enigmes i problemes personals. M'agrada el senyor de la guitarra i alhora m'agrada el metro perquè fa que sempre torni a sentir que sóc viu, que sóc algú, que sóc útil, que sóc lliure.

Utilitza el metro, buida la teva ment per moments, deixa't endur, que sigui ell el que et porti al teu destí.

La història d'un nen desgraciat

Hi havia una vegada un nen que vivia en un poble on hi havia un barri, que és on vivia aquest nen amb els seus pares i els seus germans. El nen era petit, només tenia set o vuit anys, però era molt dolent i entremaliat, i li agradava molt estar al carrer tot el dia amb els seus amics.

Al cap de poc temps van començar els problemes al col·legi perquè a casa seva els seus pares i germans se n'havien allunyat i ell notava que no l'estimaven.

Quan va fer dotze o tretze anys va deixar d'anar a l'escola i va començar a fer les coses pel seu compte, a fumar i a anar amb gent més gran que ell. Començava a fumar porros i a beure alcohol, a sortir a discoteques i a fer tot allò que avui fa la gent jove. Però aquest nen, als tretze anys, va començar a prendre heroïna i cocaïna, i per culpa d'això el seu pare el va fer fora de casa. Com que estava enganxat i al carrer, va començar a delinquir per sobreviure.

Uns anys més tard va morir la seva mare i va recaure encara més en l'heroïna. Havia de fer alguna cosa: va anar a casa de la seva germana i ella li va dir que hauria d'ingressar en un centre de desintoxicació, per curar-se i canviar de forma de viure.

Al cap d'un temps va començar de zero, una nova vida. Va tornar, va trobar feina i una dona a qui estimava molt, però quan va fer els vint-i-dos anys es va tornar a enganxar i va acabar a la presó.

Quan feia un temps que era a la presó, es va adonar que estava sol, que ningú no l'estimava –ni amics, ni familiars– i va decidir que com que havia de passar bastants anys a la presó s'havia de preocupar per ell i per res més.

És així com avui en dia ha tornat a recuperar la dona i la família, però encara li queden uns quants anys i ha de pensar en quan surti al carrer i en no tornar a passar el que està passant.

I amb això aquest conte s'ha acabat.

J.F.M.V.

Reflexions d'un somni compromès

Coneixem moltes persones que viatgen pel món buscant una nova vida que els ajudi a sortir de les situacions econòmiques dolentes en què es troben.

Busquem una oportunitat per tenir-ho tot i que a les nostres famílies mai no els falti de res, perquè no volem que passin els mals moments que patim tots el emigrants. Marxem a un viatge, moltes vegades, sense retorn, com en el meu cas, en què no saps per quants anys en tens.

És des d'aquest moment que comencem a buscar el millor de nosaltres per tal de tirar endavant la família; no mirem les conseqüències, ens internem en un món ple de problemes, on algun dia obrirem els ulls i anhelarem deixar-ho córrer tot i abraçar les nostres famílies. Però serà massa tard perquè de la nit al dia passem de comprometre'ns amb la família a comprometre'ns amb la justícia.

Carpe diem, viu el moment però sigues conseqüent!!

J.G.

El noi i el petit elf

Hi havia un noi que anava caminant pel mig d'una jungla i de sobte va veure que es movien les branquetes d'un arbre.

Va parar i es va amagar entre dues roques per veure què hi havia entre les branquetes. Resulta que era un elf petitó que buscava menjar.

El noi va pensar que, si l'agafava, se'n podria aprofitar i guanyar-se uns calerons. Però l'elf es va adonar de les intencions que tenia el noi i el caçador va ser caçat.

Van passar els dies i es van fer amics.

Una vegada que l'elf va confiar en el noi, li va treure les cordes amb què el tenia agafat.

El noi li va explicar que no duia males intencions, però que no li quedava cap més remei perquè necessitava uns calerons per a la seva família perquè poguessin menjar, ja que eren pobres.

L'elf, en veure que el noi li explicava la veritat, li va regalar un cofre ple de monedes d'or. I així el noi, tot content, se'n va anar pel camí que el portava a casa i, en arribar-hi, va explicar a la seva família el que li havia passat i van viure feliços i van menjar anissos.

J.M.C.P.

Poezja

Moja miłość jest butelką wody na pustyni
Moja miłość jest proporcem rozwiniętym na bryzie
Moja miłość jest pierwszym krzykiem noworodka
Moje serce jest ranną gazelą
Szarpaną lwimi pazurami smutku
Nie ma słodyczy w plastrze miodu
Ani woni w pustynnym kwieciu
Ma dusza jest opuszczona przez Boga miłości
Cierpiałem i kochałem
Przetrzył wiatr i burze
Strzała przewierciła me ciało
Lecz nie wyrządziła mi krzywdy
Uniknąłem fałszywej ścieżki
A tora biegnie tuż przede mną
Poszedłem ukrytymi schodami do siedliska bogów
Ujrzałem swe wnętrze i miłość
Tylko w środku siebie
PRAWDZIWIE KOCHASZ WTEDY
KIEDY NIE WIESZ DLACZEGO

J.R.

Poema

El meu amor és una ampolla d'aigua al desert,
el meu amor és un escut estès a la brisa,
el meu amor és el primer crit d'un nadó,
el meu cor és una gasela ferida
escorxada per unes grapes lleonines de tristor.
No hi ha dolçor en una bresca de mel,
ni fragància en les flors del desert.
La meva ànima abandonada pel déu de l'amor,
patia i estimava.
He resistit el vent i la tempesta,
una fletxa m'ha perforat el cos,
però no m'ha fet mal.
He evitat el fals camí.
L'Atora corre just davant meu.
He seguit les escales amagades de l'habitatge dels déus,
he vist el meu interior i l'amor
només dins meu.
Estimes de debò només
quan no saps per què.

He vist el cel, la terra i el mar

De petit vaig fer una foto a un avió enmig d'un cel blau sense cap núvol. Fa molt de temps, però encara me'n recordo. Va ser en una barbacoa amb familiars a qui he menyspreat amb el pas del temps.

Recordo la terra de l'hort de la meva tieta d'Arfa. Era un lloc que em relaxava, no hi he tornat des que tenia dotze anys. Però recordo l'Enric, les amigues que sempre feia l'Ester, i les primeres *calades* que vaig fer.

Recordo perfectament un estel fugaç, l'únic que he vist a la vida. Va ser allà a Arfa, al costat de casa de la tieta.

Me'n recordo dels matins que anava a la platja amb els avis. Sempre he tingut el mar a prop i a l'abast. L'avi encara hi va cada dia, fins i tot a l'hivern. A mi, de vegades, no m'agradava estar amb ells i em queixava, però ara miro enrere i sé que gràcies a això em queden tots aquests records. Ho trobo molt a faltar i m'imagino que l'avi ja no hi serà quan jo surti en llibertat.

Recordo la barraca que ell tenia ja fa molts anys. Va venir un temporal i s'ho va emportar tot, la seva i la d'altres pescadors. Poc temps després quan bussejava en vaig veure les restes en una espècie de barranc que es va formar a dins del mar.

Recordo aquells matins assolellats.

Una vegada vaig fer esquí aquàtic a Sant Pol de Mar. Hi érem tots, ara les coses han canviat molt. No he tornat a anar a la platja amb l'avi a Sant Pol, vaig ser rellevat pels cosins, que són més joves i en saben gaudir.

Recordo quan anava de colònies amb l'escola o amb l'esplai. Sempre enyorava la família i plorava quan la mare em recollia en baixar de l'autocar. Ara hi penso tant... no puc entendre que tot això s'hagi fos, alguna cosa deu quedar encara, però.

Penso en els cosins petits, de qui m'he mantingut allunyat. Ells sempre preguntaven per mi, però amb el temps i el distanciament han après a deixar de fer-ho. S'han acostumat a no veure'm. No sé quina edat tindran quan surti, sé que els dec moltes explicacions i no crec que ho puguin entendre. El que és segur és que els trobo a faltar i que hauria preferit que els diguessin la veritat perquè tinguessin l'opció de saber si em volen veure o no.

La família s'ha anat ampliant i té membres que jo no he volgut conèixer per orgull, i ara la ment i la soledat em fan dubtar. Jo voldria poder tornar enrere, recuperar i intentar conservar el millor del que he perdut.

Vaig veure el cel, la terra i el mar amb els meus propis ulls i no ho puc oblidar. No ho oblidaré mai.

Per a la Roser, a qui sempre tindré present i als seus familiars, que he volgut oblidar sense aconseguir-ho.

J.S.A.

Mis nostalgias

Porque cuando el otoño llega
Se me agolpan todas las nostalgias,
Rememoro todas las ausencias
Y mi alma, como un animal herido, grita
En el silencio de la noche,
En la oscuridad del cuarto.

Y yo me pregunto, ¿por qué?
Porque la vida nos golpea,
Porque aún creo que el amor es un misterio,
Porque se yergue en el olvido, tu voz,
Porque los días felices recorrieron
El abismo de la indiferencia.

Y el viento acaricia mi rostro,
Y las hojas tapan mis pies;
Y quiero correr y no puedo,
Y quiero recordar y no me basta;
Mil fantasmas del pasado me suceden

Porque tu frío rememora
Tanta pasión equivocada
Que me abraza,
Y yo tiro a manotazos la nada.
Siempre, cuando cae la tarde, me sucede,
Cuando el gris del otoño me socava.

LUNA DE OCTUBRE

Les meves nostàlgies

Perquè quan arriba la tardor
totes les nostàlgies s'amunteguen,
recordo totes les absències
com un animal ferit, la meva ànima
crida en el silenci de la nit
en la foscor de la cambra.

I jo em pregunto: per què?
Per què la vida ens colpeja;
per què encara crec que l'amor és un misteri;
per què s'alça, en l'oblit, la teva veu;
per què els dies feliços van recórrer
l'abisme de la indiferència.

I el vent acaricia el meu rostre
i les fulles em tapen els peus,
i vull córrer i no puc,
i vull recordar i no en tinc prou.
Mil fantasmes del passat em persegueixen.

Perquè el teu fred em recorda
tanta passió equivocada
que m'abraça,
i jo moc els braços en el no-res.
Sempre em passa quan cau la tarda,
quan m'afebleix el gris de la tardor.

Mi sueño

Porque no puedo encontrar
Un lugar donde encajen mis sueños
Y las noches transcurran
Sin pensar en el tiempo;
Y en los días alegres
No aparezcan tristezas
Para dañar mis sueños,
Donde fui tan feliz,
Antes de mi presente negro.

M.C.

El meu somni

Per què no puc trobar
un lloc on encaixin els meus somnis
i les nits passin
sense pensar en el temps?
I en els dies alegres
no apareguin tristeses
per destruir els meus somnis
on vaig ser tan feliç
abans del meu negre present?

El més bonic del món: el somriure d'un nen

L'olor que desprèn un nadó reparteix tendresa, és una olor agradable, suau, que em porta molts records d'infantesa, de quan la mare m'abraçava, em bressolava, em cantava cançons infantils. Jo era un nadó, però ara l'olor del meu fill em recorda totes aquelles coses.

El somriure del meu fill em porta a un altre món. Em sento feliç de veure que el nen és alegre.

Com un simple somriure et transporta a un altre món, a un món tendre, on no existeix el mal, on totes les persones es porten bé i cap nen pateix.

El mal més gran d'aquest món és precisament aquest: que els nens pateixin.

Recordo la meva infantesa, quan la mare em feia cosetes, m'abraçava; és l'època més bonica de la meua vida. M'estimava, i encara sento l'olor d'aquells temps, la típica olor de la mare.

Jo vull transmetre la mateixa olor al meu fill. Que quan sigui gran es recordi de la mare –o sigui, de mi– per les carícies, l'amor i també per l'olor.

Un nen petit fa olor de Nenuco, de llet, d'un no-sé-què molt peculiar. Aquest és el tipus d'olor. No creieu que pot ser l'olor de l'amor?

Espero que algun dia no gaire llunyà sàpiguen apreciar l'olor dels seus fills, de les seves mares, i així tots s'estimaran en lloc de barallar-se.

No creieu que seria el més bonic del món?

Dedicat a tots els nens que no poden tenir les seves mares a prop.

M.I.B.C.

Almas gemelas

Porque somos almas gemelas,
Porque sentimos igual,
Si no me tienes cerca,
Todo te sale mal.
Porque somos almas gemelas,
porque mi amor es real,
Me haces falta,
Sin ti todo me da igual.
Se nos desgarra el alma,
Si nos quieren separar,
La vida se nos escapa,
Sin poderlo soportar.
Porque el uno sin el otro
sólo somos la mitad,
Hasta nos falta el aire
para respirar.
Porque eres mi alma gemela,
Sin ti ya no puedo estar.
Tú sin mí te vuelves loco,
Sin poderlo remediar.
Porque somos almas gemelas,
Porque no hay amor igual,
El uno sin el otro,
Sólo somos la mitad.
Porque nos queremos,
Porque sentimos igual,
Si no estamos juntos,
todo nos sale mal.
Porque somos almas gemelas,
Porque somos tal para cual.

M.P.M.

Ànimes bessones

Perquè som ànimes bessones,
perquè sentim el mateix,
si no em tens a prop
tot et surt del revés.

Perquè som ànimes bessones,
perquè el meu amor és real,
em fas falta,
sense tu tot m'és igual.

Se'ns esquinça l'ànima
si ens volen separar.

La vida se'ns escapa,
sense poder-ho suportar.

Perquè l'un sense l'altre,
només som la meitat,
fins i tot ens falta l'aire
per respirar.

Perquè ets la meva ànima bessona,
sense tu ja no puc estar.

Tu sense mi et tornes boig,
sense poder-ho remeiar.

Perquè som ànimes bessones,
perquè no hi ha amor igual,
l'un sense l'altre
només som la meitat.

Perquè ens estimem,
perquè sentim el mateix,
si no estem junts,
tot ens surt del revés.

Perquè som ànimes bessones,
perquè som l'un per l'altre.

Para ti, amigo

Para ti, amigo.

Aunque no te conozca, sé que estás ahí;

Aunque no te vea, confío en ti.

Tú, amigo, que me escribes cartas para que nuestra tristeza

No sea tan amarga. ¿Sabes qué te digo?

Cuando te sientas solo, llámame.

Para aliviar tu soledad, en persona no te podré consolar,

Pero sí en pensamiento, escritos llenos de amistad,

Siempre estaré a tu lado.

Cuando ya no puedas llamarme más querido amigo,

Cuando creas que la vida no tiene sentido,

Siempre podrás contar conmigo;

Mi amistad es de verdad.

Sé que es duro vivir en esta jungla de maldad,

Pero algo bueno tendrá.

No te dejes derrotar, porque tú eres valiente y con victoria saldrás.

Lucha por lo que crees tú;

Eres fuerte, y por encima de todo, tú, como persona inteligente,

tus metas conseguirás.

Por eso, amigo mío, cuenta conmigo

en tus momentos de desilusión;

Yo siempre estaré contigo apoyando tu decisión.

Buena o mala, no dudes que ahí estaré para, juntos,

Solucionar cualquier problema que tengas.

CUENTA CONMIGO, CONTRA

VIENTO Y MAREA

Yo estaré ahí. Sólo con saber que ríes yo seré feliz,

Porque me considero tu amiga si tú me dices que sí.

Cuando haya un problema, juntos lucharemos,

CONTRA VIENTO Y MAREA.

M.R.D.S.F.

Per a tu, amic

Per a tu, amic.

Encara que no et conegui sé que hi ets,
encara que no et vegi confio en tu.

Tu, amic, que m'escris cartes perquè la nostra tristesa
no sigui tan amarga, saps què et dic?

Que quan et trobis sol, crida'm
per alleugerir la teva solitud, no et podré consolar en persona,
però sí amb el pensament, amb escrits plens d'amistat,
sempre seré al teu costat.

Quan ja no puguis més crida'm, amic estimat.

Quan creguis que la vida no té sentit,
sempre podràs comptar amb mi.

La meva amistat és de veritat.

Sé que és dur viure en aquesta jungla de maldat,
però alguna cosa de bo deu tenir.

No et deixis derrotar perquè ets valent i en sortiràs victoriós.
Lluita pel que creus,

ets fort i per sobre de tot, com a persona intel·ligent,
aconseguiràs les teves fites.

Per això, amic meu, compta amb mi

en els teus moments de desil·lusió,

jo sempre suportaré la teva decisió,

bona o dolenta, no dubtis que hi seré,

per solucionar qualsevol problema junts.

COMPTA AMB MI

CONTRA VENT I MAREA

Jo hi seré. Només sabent que rius seré feliç,

perquè em considero la teva amiga si tu em dius que sí.

Quan hi hagi un problema junts lluitarem

CONTRA VENT I MAREA.

Esa luz, ese sueño

No despierto de ese sueño,
Todo parece tan real y lejano.
No entiendo este dolor,
Que en mi pecho siento yo,
Tampoco este temor,
Que siento cuando te vas.
Me das fuerza,
Me das paz;
Eres esa pequeña luz,
Que ilumina mi corazón.
Eres mi eslabón,
Cuando me miras sin preocupación,
Cuando me besas sin pasión,
Cuando me suspiras con efusión.
Esa luz de mi vida.
Te siento en mis besos,
Te deseo en mis pensamientos,
Te veo en mis sueños,
Te sueño en mis días,
Te amo...J

M.S.M.

Aquella llum, aquell somni

No desperto d'aquest somni,
tot sembla tan real i llunyà.
No entenc aquest dolor,
que al meu pit sento,
tampoc aquest temor
que sento quan te'n vas.
Em dónes força,
em dónes pau,
ets aquesta llum petita
que il·lumina el meu cor.
Ets el que em lliga
quan em mires sense preocupació,
quan em beses amb passió,
quan em desitges amb efusió.
Aquesta llum em dóna vida.
Et sento en els meus petons,
et desitjo en els meus pensaments,
et veig en els meus somnis,
et somnio en els meus dies.
T'estimo...J.

El poble fantasma

A prop d'un poble on feia temps que no hi havia ningú, només hi vivien ànimes en pena –era un poble fantasma– dos nens molt eixerits jugaven a pilota. Estaven molt despistats i no s'adonaven que cada cop s'anaven apropant més al poble fantasma.

Un d'ells va donar un cop de peu a la pilota i la va enviar dins d'una casa encantada. L'altre li va dir: «Anem a buscar-la», i així ho van fer. Quan van entrar dins la casa van notar com un fred estrany i es van endinsar en la foscor tot buscant la pilota, quan de sobte un d'ells li va dir a l'altre: «Per què em fiques el dit a l'ull?». I l'altre li va respondre: «Jo no he estat».

Es van girar de cop i van veure una estranya figura que se'ls apropava per darrere. Van sortir corrents cap a casa a dir als seu pares que havien vist un fantasma. Els pares, estranyats, van acompanyar els nens a aquella casa misteriosa i van tornar a endinsar-se en la foscor, atents a qualsevol moviment.

De sobte, van sentir la presència d'alguna cosa i es van agafar tots les mans, espantats. Es van adonar que alguna cosa se'ls apropava amb la pilota dels nens a les mans; era un fantasma que els deia: «No us espanteu, no us faré res». Els pares, aterrits, van preguntar-li: «Així és veritat que és una casa encantada?».

El fantasma va tornar la pilota als nens i va respondre: «Jo vivia aquí fa molt de temps i la meva esposa va morir aquí. Aleshores jo notava la seva presència, i quan em vaig morir vaig quedar-me aquí per tornar a estar amb ella, però ella no hi és i ara em trobo molt sol».

Els pares dels nens, ja més calmats, li van contestar: «Doncs ara ja no t'hauràs de trobar sol perquè nosaltres et vindrem a visitar cada cop que faci falta». El fantasma es va posar molt content i va desaparèixer.

Quan els pares i els nens van arribar a casa seva, van decidir arreglar aquella casa i anar-hi a viure i d'aquesta manera fer companyia a aquell pobre fantasma i així ho van fer: van arreglar la casa i se'n van anar a viure allà. Des d'aquell dia aquell poble es va deixar de dir EL POBLE FANTASMA!!!!!!

M.T.

L'amor a la mar

D'un ull que el veia venir
pensava com n'era, de lluny,
a sota del far ben a la punta
de l'espigó i que no el veia.

De l'altre ull, sense contemplar-lo,
somniaava que tornava a veure
el seu marit, pescador, sortit de treballar
i la seva dona a port s'està esperant.

Mala maror, bufa vent molt fort,
piquen les onades a les roques
i de cop comença a ploure, i fort,
caiguda de llamps i tronar de trons.

De cop, es troba sola
a peu dret a l'espigó del port,
palplantada, se li estreny el cor
i es posa a plorar desconsolada.

Aquest pare, company seu,
que va sortir a treballar
vora ja de mig any enrere;
era dia de tornar i no hi era.

No tornava a casa, a casa seva,
a la seva terra amb la seva dona,
amb el seu fill, que encara no és home,
a qui tot li estava ensenyant.

Va passar la nit, neix nou dia;
en sortir el sol tot ja era calma,
el mar com bassa d'oli,
però el vaixell no tornava.

La dona encara espera,
com el seu fill pescador,
que la mar li torni el pare
que aquell dia els va prendre.

Pescador sense por! Que no és feina, és tot amor des de terra.

Sóc pescador perquè així vaig néixer. No tinc por, l'únic que estimo és la
dona i el fill i la mar, la meva llar.

PESCADOR

El temps i l'ansia

En un poblet de la província de Huelva, anomenat Río Tinto, hi vivia una comunitat de famílies que es dedicaven, en bona part, a l'explotació minera. Río Tinto tenia una de les mines més importants d'Europa. Era un poble tranquil fins que... la matinada del 16 de gener de 1962, a les 14.30 hores, van sonar les alarmes i les sirenes de la mina. En aquell moment, els habitants del poble, quedaren en silenci, la por els va recórrer el cos com si es tractés d'una massa elèctrica.

Tots els habitants van dirigir-se a les mines, entre plors, llàgrimes i ansietat. Les dones corrien amb els davantals posats i els nens agafats de la mà. Temien el pitjor.

Quan arribaren a la mina, un senyor alt i corpulent, amb faccions molt vives, es va dirigir a les persones que, impacients, esperaven una notícia, i va dir: «Està bé, us demano calma i serenitat, la situació està controlada. Hi ha hagut una explosió a la cinquena galeria, en quatre hores en traurem les sis persones que hi han quedat atrapades. Estan bé, no hi ha cap problema. Gràcies.».

Mentrestant, a la cinquena galeria hi havia les sis persones atrapades. Els sis miners es miraven els uns als altres, mentre el cap dels miners feia una avaluació de la situació. Aquest va dir als seus companys: «Molt bé, amics. Aquesta és la situació: tenim tres hores d'oxigen, així que el millor que podem fer és seure a terra i així en consumirem menys».

Hi havia un miner que portava un rellotge, cosa que va fer que els altres cinc companys li demanessin l'hora cada dos minuts. Això feia que es consumís més oxigen. El miner es va adonar de la situació i ho va explicar al cap. Aquest va dir, dirigint-se al company que portava el rellotge: «des d'ara i perquè no consumim més oxigen del necessari, tu, que tens el rellotge, ens avisaràs cada mitja hora, així estarem informats i no consumirem oxigen demanant-te l'hora cada dos minuts». I així es va fer.

El miner es va adonar que cada vegada que passava mitja hora, i ho anunciava als seus companys, l'ansietat es multiplicava. Aleshores va decidir enganyar-los i els anunciava cada mitja hora al cap d'una hora i així disminuïa l'ansietat dels seus companys.

Va fer això fins que els van rescatar. Tots en van sortir vius menys el que portava el rellotge.

Ausencia

Siento nostalgia de algunos recuerdos,
Todo se puede sentir llegado el momento;
Cambian las estaciones, pero no mis emociones.
Encuentro tu mirada en mi conciencia,
Pero sé que no eres mío aunque me duela.
Camino por la calle y pienso en tu ausencia,
¡Con lo que yo te he llegado a apreciar con todas mis fuerzas!
Y ahora estoy aquí, ansiosa de deseo, malherida y
Huyendo de la pasión que siento.
Quisiera olvidarte pero el corazón no olvida.
Siento tu presencia en mis sueños,
siguiendo un largo camino donde sigo creyendo
que eres tú la persona en la que he de creer.
Nunca digas nunca
Nunca digas siempre
Nunca digas T.Q.M.,
Si de verdad no lo sientes.

S.A.G.

Absència

Sento nostàlgia d'alguns records,
tot es pot sentir quan arriba el moment.
Canvien les estacions, però no les meves emocions.
Trobo la teva mirada en la meva consciència,
però sé que no ets meu encara que em faci mal.
Camino pel carrer i penso en la teva absència,
en com t'he arribat a estimar amb totes les meves forces.
I ara sóc aquí ansiosa de desig, malferida,
i fugint de la passió que sento.
Voldria oblidar-te, però el cor no oblida.
Sento la teva presència en els meus somnis,
seguint un llarg camí on continuo creient
que ets tu la persona en qui he de creure.
Mai no diguis «mai».
Mai no diguis «sempre».
Mai no diguis «T.E.M.»
si de veritat no ho sents.

Monotônia

Infelizmente os dias dentro de uma cadeia são exatamente iguais, bem, nem sempre, até que muda às vezes mas para pior.

Quando saio da aula de “Punt Omnia” às 13 horas encontro minhas companheiras pelos corredores e juntas vamos ao banheiro para fumar um cigarro e contar as últimas fofocas do dia.

Mais ou menos às 13:10 tenho que deixá-las e ir ao “comedor” porque como trabalho na distribuição tenho que arrumar as mesas e deixar tudo preparado para a vinda de todas.

Então começam a entrar as mulheres e falam todas juntas, ou melhor falam não, gritam, porque educação para elas passa longe mesmo porque creio que muitas não sabem o que realmente significa esta palavra.

Quando chegam os funcionários, começa a distribuição, então chamamos cada dieta para que peguem sua comida, e a visão que tenho desse momento é a mesma de quando vão os voluntários distribuírem comida na Etiópia, há, há, há.

Por incrível que pareça brigam até pela comida, mas o que mais me chama a atenção é que não é por terem muita fome é só para não perderem o costume de brigar por algo! Depois que se tranquilizam pegam cada uma delas seus pratos e talheres, limpam suas mesas e saem do “comedor”, minhas companheiras e eu começamos a lavar os pratos, limpar tudo porque pela tarde utilizam esse local para darem aulas. Então às 14:30 tenho que estar no quarto pois a essa hora passa a contagem ou relevo.

Monotonia

Desgraciadament, els dies dins d'una presó són exactament iguals, bé, no sempre, de vegades també canvien, però cada vegada pitjor.

Quan surto de la classe de Punt Òmnia, a la una, em trobo les meves companyes pels passadissos i anem juntes al lavabo per fumar-nos un cigarret i explicar-nos les xafarderies del dia.

Cap a un quart menys cinc de dues, he de deixar-les i anar al menjador perquè com que treballo en el repartiment, he d'arreglar les taules i deixar-ho tot preparat per a l'arribada de totes.

Llavors comencen a entrar les dones i parlen totes allhora, o més ben dit no parlen, criden, perquè l'educació per a elles no existeix. Crec que moltes no saben el que realment significa aquesta paraula.

Quan arriben els funcionaris, comença el repartiment. Llavors les cridem una per una perquè agafin el menjar i la visió que tinc d'aquell moment és la mateixa que quan els voluntaris distribueixen menjar a Etiòpia, ha! ha! ha!

Per increïble que sembli es barallen fins i tot pel menjar, però el que més em crida l'atenció no és que no tinguin gaire gana; sinó que és només per no perdre el costum de barallar-se per alguna cosa. Quan es tranquil·litzen cada una recull els seus plats i coberts, netegen les taules i surten del menjador. Les meves companyes i jo comencem a rentar els plats i a netejar-ho tot perquè a la tarda utilitzen aquest local per fer-hi classes. Llavors, a dos quarts de tres he de ser a l'habitació per al recompte o relleu.

Quanto termino meus afazeres tenho que sair correndo para tomar banho e me arrumar, pois às 15:30 temos que voltar para as atividades.

E em alguns dias as tardes se tornam um pouquinho mais interessantes, bem ao menos para mim, pois vem trabalhar uma pessoa muito especial, por ironia do destino acabei me apaixonando por um funcionário depois de um ano caí nessa cilada, sei que é um amor proibido porque sou uma interna e ele um policial mas meu coração não quer entender isso, e também não sei se sou correspondida porque jamais me atreverei a perguntar ou insinuar algo a essa pessoa, mesmo porque, eu morreria de vergonha. Então deixarei os dias passarem e guardarei esse sentimento como um dos meus maiores segredos, e dessa maneira sigo nessa “Monotonia!!!!”

S.d.S.d.M.

Quan acabo les meves tasques he de sortir corrents per dutxar-me i arreglar-me, ja que a dos quarts de quatre hem de tornar a les activitats.

Algun dia les tardes es tornen una mica més interessants; bé, almenys per a mi, perquè ve a treballar una persona molt especial, per ironies del destí m'he acabat enamorant d'un funcionari. Després d'un any m'he deixat atrapar. Sé que és un amor prohibit perquè sé que sóc una interna i ell un policia, però el meu cor no ho vol entendre. Tampoc no sé si sóc corresposta perquè mai no gosaré a preguntar o insinuar res a aquesta persona, sobretot perquè em moriria de vergonya. Per tant, deixaré que els dies passin i guardaré aquest sentiment com un dels meus grans secrets i, d'aquesta manera, continuo en aquesta "Monotonia"!!!!

La corrente della vita

Almeno una volta, tutti han visto scorrere
la sabbia di una clessidra.
Cosí scorre via, anche la vita umana,
pur se tale non vien misurata con granelli di sabbia,
ma dagli eventi.
Tal é la profonda veritá,
che si afferra a noi, soltanto nell'autunno dell'esistenza umana,
quando il nostro tempo, scorre lentamente
verso il nulla.
Un giorno solo,
in un periodo pieno di avvenimenti,
lascia su di noi la sua impronta.
Ciò puo sembrare piú lungo d'un anno intero
lasciando immutato il nostro cuore.
Appresi tale veritá
nel trascorso di molte stagioni
per le città del mondo,
ove il tempo, fluiva per me, inesorabilmente
come lo scorrere funesto di un fiume maestoso,
dove la vita,
non fu che un breve sogno
ma pur un affascinante
evanescente canzone.

S.E.G.

El corrent de la vida

Tots, si més no una vegada, han vist com s'escolava
la sorra d'una clepsidra.
I així mateix, la vida humana s'escola
encara que aquesta no es mesuri amb granets de sorra,
sinó pels esdeveniments.
I això que és una veritat profunda ho copsem només
a la tardor de l'existència humana,
quan lentament el nostre temps s'escola
cap al no-res.
Només un dia
en tot un període ple d'esdeveniments
deixa en nosaltres la seva petja.
I tot i semblar més llarg que tot un any
pot deixar el nostre cor immutat.
Jo vaig aprendre aquesta veritat
amb el pas de moltes estacions
per les ciutats del món,
on el temps per a mi fluïa inexorable
com l'escolar-se funest d'un riu majestuós,
on la meva vida
no fou més que un somni breu
alhora que una fascinant
evanescent cançó.

El cavalleret i el monstre

En un poble molt bonic i tranquil, on els ocells cantaven i volaven lliurement, les persones vivien sense cap tipus de por i els animals pasturaven al seu aire, hi havia un castell habitat per un rei i la seva filla, en el qual tot era tan meravellós com si fos un conte.

De sobte un dia el flequer del poble, que també tenia bestiar, es va adonar que li faltava un xai. Enfadat i al mateix temps sorprès es va dirigir cap al castell on vivia el rei pensant que es tractava d'un lladre que voltava pel poble.

En arribar al castell va trucar a la porta. «Toc-toc-toc», es va sentir. Tot seguit el rei va dir al servei que obrissin la porta.

A continuació van anunciar: «Majestat, és el flequer del poble».

I el rei va contestar: «Digueu-li que passi».

El rei li va preguntar: «En què et puc ajudar?».

I el flequer li va respondre «Mireu, majestat, ahir al vespre quan donava menjar a les gallines tenia deu xais i aquest matí quan m'he llevat només en tenia nou».

«Es deu haver escapat», va contestar el rei, i el flequer se'n va tornar cap a casa seva tot pensatiu.

L'endemà al matí quan el flequer es va llevar es va endur una altra sorpresa quan va veure que li faltaven dos xais més i que no li quedava cap gallina, i es va tornar a dirigir cap al castell.

Quan va arribar, el rei el va rebre i li va preguntar: «En què et puc ajudar aquest cop?»

«Doncs, mireu, majestat, aquest matí quan m'he llevat ja me'n faltaven dos més, de xais, i no m'ha quedat ni una sola gallina».

El rei es va quedar pensatiu i va dir: «Flequer, posarem guàrdia al poble fins que sapiguem de què es tracta».

Al capvespre el rei va enviar la guàrdia al poble, i al matí següent, com per art de màgia, no hi quedava cap guàrdia, només en quedaven les armadures.

Quan el flequer es va llevar i va veure allò, va córrer espantat cap al castell cridant: «Majestat! Majestat!».

I el rei va contestar «Què et fa cridar d'aquesta manera?».

Un cop assossegat, el flequer va dir que no havia quedat ni un xai i ni un guàrdia i que es tractava d'alguna cosa perillosa.

Quan de sobte, mentre parlaven, es va sentir «Grrraaaaaauuuu!!!».

I el flequer i el rei es van acostar a la finestra més propera, i van quedar bocabadats quan van veure una bèstia terrorífica. Era el Simbomba!!!

Un animal amb orelles grosses i cara de boig i anava dient «Simbomba va!!! Simbomba ve!!!».

Aleshores el rei va decidir enviar un escrit als cavallers dels pobles del voltant per veure qui era capaç de matar aquella bèstia orelluda. I va anunciar que el que fos capaç de matar-la es casaria amb la princesa.

L'endemà al matí a la porta del castell hi havia una cua de cavallers disposats a lluitar amb el monstre.

El rei va sortir al balcó i va dir: «Cavallers, es tracta d'una bèstia molt perillosa, així que aneu amb compte».

I, així, el primer cavaller es va posar en marxa. Quan es va plantar davant del monstre, el monstre se'l va mirar i li va clavar un mastegot tot dient «Simbomba va!!!». I el va enviar més enllà de les muntanyes.

Els altres cavallers en veure les característiques del mastegot van fugir corrents, i el rei va exclamar: «Estem perduts!!!».

Els habitants del poble estaven aterrats i es donaven per morts.

Però, de sobte, un cavalleret petit i escanyolit es va plantar davant del rei i li va dir: «Jo us desempallegaré d'aquest monstre».

El rei se'l va mirar i li va dir tot rient: «Tu? però si ets un tap de bassa!».

I el cavaller li va dir: «Jo ho faré i em casaré amb la princesa».

I el rei li va dir «D'acord», pensant que aquell homenet era la seva única esperança.

El cavalleret es va dirigir cap on era el monstre i quan hi va arribar li va dir: «Simbomba, calma't i digues-me per què et comportes d'aquesta manera».

I el Simbomba li va contestar: «És que em fa molt mal el queixal i això em fa enfadar molt».

El cavalleret es va posar a pensar i li va dir: «Simbomba, ja tinc la solució, però has de confiar en mi».

I el Simbomba va contestar: «D'acord».

Aleshores, l'homenet va lligar una corda al queixal adolorit i al mateix temps la va lligar al cavall, va desenfundar la seva espasa i va punxar el cul del cavall i el cavall va arrencar a córrer i es va endur el queixal. El Simbomba, sorprès, es va dirigir a l'homenet i li va dir: «Gràcies, home-net. Ara com t'ho puc agrair, jo?».

I l'homenet li va dir: «Has de marxar més enllà de les muntanyes, allà hi trobaràs un lloc meravellós per viure i tot el menjar que et faci falta».

I el Simbomba va fer això.

El cavalleret es va dirigir cap al castell i en arribar-hi li va dir al rei: «Majestat, el vostre problema ja està resolt».

I el rei sorprès li va dir: «Cavaller, et demano disculpes per la meva desconfiança, ja et pots casar amb la meva filla».

I així ho va fer. Van celebrar un gran banquet, van cantar, saltar i ballar tota la nit, van menjar anissos i van ser feliços.

En conclusió, val més ser llest que forçut i en el pot petit hi ha la bona confitura.

S.J.I.

La llegenda del comte Dràcula

Aquesta llegenda neix al voltant de l'any 1600 a Romania.

Un príncep anomenat Vlad Tepes, que vivia en un gran castell situat a Transilvània, va hostatjar un príncep hongarès que transportava una gran quantitat de monedes d'or. Aquest príncep tenia por que algú pogués robar-li el seu tresor, per això va demanar hostatge al príncep Vlad.

El príncep Vlad li va dir que podia guardar totes les monedes en el lloc més fosc de Transilvània que allà ningú no li robaria res. En cas que li faltés alguna moneda Vlad li va dir que li pagaria el doble del que portava.

El príncep hongarès va fer cas a Vlad i va deixar el seu tresor en aquell lloc.

Al matí va comprovar que no li faltava res. Amb cara de sorpresa va preguntar a Vlad com era possible que no li faltés res. Vlad li va explicar què feia amb els lladres que s'atrevien a robar a la zona de Transilvània: quan els agafaven els matava com si fossin un pollastre a l'ast, davant de tota la població, per això tothom li tenia molta por.

El príncep hongarès va quedar molt sorprès amb aquella imatge dels lladres assassinats, i va dir que no era una cosa normal, que el que passava era que a Vlad li agradava molt la sang.

Des d'aquell dia va néixer la llegenda del comte Dràcula i d'aquí ve la relació d'aquest personatge amb el fet de xuclar la sang.

T.V.

P.C.

Hope

Darkness! Roaming like a lost stranger, everywhere we look darkness has possessed.

What we faintly see comes out from the leftovers of our rather dim imagination.

Oh, how are we left without a dot of hope, wishing only for a reflection, to sip in through any crack?

When! When will our eyes sparkle like fine champagne? What we now feel are tears, streaming down, not knowing when it will end.

Doom singing with its high pitched voice, sounding into the fiber of our heart, piercing the very core of our already feeble soul, ripping to shreds our already worn leather layer.

Shall dawn come as a fog like clear less chilly winter, or as a clear summer morning bringing in its bright red horizon, know we that not?

What is left are our keen expectations, and in them we look on, unblinkingly knowing that our light of hope will indeed spring up like a rubber ball, bouncing us into that bright, dazzling glow of hope.

At last, the strange obscurity is a glaring light.

V.O.M.

Esperança

Foscor! Movent-se com un estrany perdut, arreu on mirem la foscor ho ha engolit tot.

El que veiem desdibuixat sorgeix dels residus de la nostra pobra imaginació.

Oh, com quedem! Sense ni un bri d'esperança, desitjant-ne solament un reflex, xuclant-la de qualsevol escletxa.

Quan! Quan ens espurnejaran els ulls com xampany? El que ara sentim són llàgrimes, rostre avall, sense saber quan acabaran.

El destí canta amb veu aguda, ressona al centre del nostre cor, penetra l'essència de la nostra feble ànima, esquinça la pell ja consumida.

Vindrà l'albada com un hivern emboirat i glaçat? O com un matí d'estiu amb el seu horitzó rogent? No ho sabem?

El que queda són els nostres desitjos punxants, i en ells mirem endavant, i sabem sens dubtar que la nostra llum d'esperança sorgirà com una pilota de goma, i ens alça en aquest brillant, enlluernador reflex d'esperança.

Finalment, l'estranya obscuritat és una llum brillant.

Per a una dona

Una mirada, un somriure, un moment!
Bon principi per a un sentiment.
Un gest, un freu, una abraçada!
Prou motiu per sentir la meua estimada!

Ésser meravellós i imperfecte,
ésser tendre i dolç,
ferm, formós i delicat
Ets com una llum,
dónes vida al meu despertar
i l'omple d'il·lusió i benestar.

El que més m'abellix de tu:
la teua imperfecció,
la teua tendresa i sensibilitat,
el teu cor,
la teua màgia divina,
el teu do per crear vida,
el teu esperit noble i fort!

Preciosa nina estimada,
ets la llum que m'il·lumina,
el sol que em reconforta,
la lluna que m'encisa,
l'aire que em dona vida.

Acaronar-te el cor voldria,
gaudir per sempre de la teua melodia,
sentir el teu perfum dolç,
contagiar-me de les teves carícies
i de les teves llàgrimes d'il·lusió.

Però és un somni impossible!
I em pregunto:
«Què són els somnis?».
I em responc:

«Són els meus malsons!».
 Sé que són dolços,
 que són tendres,
 són d'il·lusió
 i també de passió.

Però només són imatges robades,
 que no em pertanyen a mi.
 I és per això que somio,
 perquè no et puc tenir.

Diuen que t'estimen,
 els que t'envolten,
 quan el que volen dir
 és: «Ets meva,
 et vull per a mi!».

Jo, no!
 No t'estimo!
 No ets meva,
 ni ets per a mi!

Només tinc por de perdre't,
 de no gaudir d'un moment,
 de no tenir ànima,
 de no tenir esperança,
 de no sentir res.

Penso molt en tu, nina estimada,
 en la teva amistat,
 en els teus somriures i gestos lloables
 que un dia em vas regalar.
 Jo, ésser imperfecte,
 només et demanaré un moment.
 Per no tenir-te!
 I així,
 estimar-te encara més!!!

X.G.

Golpes de soledad

Que difícil se hace
Sentir la brisa
Cuando estás lejos de ti;
Recuperar la vida,
Cuando has muerto
De tanto vivir;
Anclar esos recuerdos
Que navegan

Por la conciencia
A golpe de soledad.

Que difícil se hace
Mirarte al espejo,
Sentir su reflejo,
Doblando tu realidad,
Rehacer tu equipaje,
Bebiéndote el coraje
Para poderte quedar,
Olvidar esa figura
Que te crea la duda

A golpe de soledad.

Que difícil se hace
Perdonar sin pecado,
Recoger sin haber dado,
Mirar lo olvidado,
Matar para sanar,
Hablar sin mentiras,
Cegar lo que brilla,
Pensar que la vida
Se puede controlar.
Y por no querer enfrentarte
A tu propio desastre,
Vas navegando solo
A golpe de soledad.

Cops de solitud

Que difícil es fa
sentir l'oreig
quan estàs lluny de tu,
recuperar la vida
quan has mort
de tant viure,
ancorar aquests records
que naveguen
per la consciència.

A cop de solitud.

Que difícil es fa
mirar-te al mirall,
sentir el seu reflex
doblant la realitat,
refer el teu equipatge
beure't el coratge
per poder quedar-te,
oblidar aquesta figura
que et crea el dubte.

A cop de solitud.

Que difícil es fa
perdonar sense pecat,
recollir sense haver donat,
mirar el que s'ha oblidat,
matar per guarir,
parlar sense mentides,
encegar allò que brilla,
pensar que la vida
es pot controlar.

I per no voler-te enfrontar
al teu desastre
vas navegant sol,
a cop de solitud.